

РАЗБИЙ МЕ

ТАХЕРЕ МАФИ

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

*На родителите ми и на моя съпруг, защото, когато ти казах,
че искам да докосна луната, ти ме хвана за ръка,
прегърна ме силно и ме научи да летя.*

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Shatter Me*
Copyright © 2011 by Tahereh Mafi
All rights reserved

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Ваня Петкова
Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2023

Втора допечатка

Общ тираж: 5000 бр.

ISBN 978-954-27-1376-0

*На две пътеки се натъкнах във гората
и по неотгъпаната тръгнах,
решавайки съдбата си така.*

– Робърт Фрост, „Неизбраната пътека“

ПЪРВА ГЛАВА

Заклучена съм от 264 дни.

Нямам друга компания освен малко тефтерче, счупена химикалка и цифрите в главата ми. 1 прозорец. 4 стени. 1,5 квадратни метра пространство. Десетки букви от азбука, която не съм произнасяла на глас от 264 дни на пълно уединение.

6336 часа, откакто за последно докоснах друго човешко същество.

– Скоро ще имаш ~~съквартирантка~~ съквартирантка – казват ми.

– ~~Дано изгнеш на това място~~ Заради добро поведение – казват ми.

– ~~Поредната откачалка, също като теб.~~ Край на изолацията ти – казват ми.

Те са пасмината на Възобновителите. Институцията, която уж трябваше да избави умиращото ни общество. Същите онези хора, които ме изтръгнаха от дома ми и ме хвърлиха в лудница заради нещо извън контрола ми. Никого не го е грижа, че изобщо не подозирах на какво бях способна. Че не знаех какво правя.

Нямам представа къде се намирам.

Знам единствено, че ме взе човек с бял микробус и пътят дотук беше 6 часа и 37 минути. Знам, че бях закопчана с белезници за седалката. Знам, че после ме овързаха с каиши за стола. ~~Знам, че родителите ми дори не си направиха труда да се сбогуват с мен.~~ Знам, че не плаках, докато ме отвеждаха от дома.

Знам, че небето се стромолясва всеки ден.

Слънцето се гмурва в океана и опръсква света извън прозореца ми в кафяви и червени, и жълти, и оранжеви краски. Милион листа напускат сто различни клона, яхнали вятъра, и запърхват, носени от фалшивото обещание за полет. Но повеят улавя изсъхналите им криле само за да ги гласне към земята забравени и да ги превърне в килим за войниците, стоящи на пост отдолу.

Според учените вече нямамо толкова дървета колкото преди. Разправят, че едно време светът ни тънел в зеленина. Облаците ни били бели. Слънцето ни винаги излъчвало от добрата светлина. Само че моите спомени за този свят са много бледи. Не си спомням кой знае колко от него. Вече познавам единствено живота, който ми натрапиха. А той е само отглас от миналото.

Притискам длан към стъклото на малкото прозорче и усещам как студът я грабва в така познатата ми прегръдка. И двамата сме сами, животът и на двама ни се обуславя от липсата на нещо.

Грабвам почти безполезната химикалка с нищожно количество мастило, което се научих да разпределям по дни, и впервам поглед в нея. Размислям. Отказвам се да влагам усилие в разни писания. Присъствието на съкилийничка може да се окаже промяна към добро. Разговорите с истинско човешко същество могат да ми донесат утеха. Заемам се да упражнявам гласа си, да оформям с устни познатите думи, превърнали се в непознати за устата ми. Упражнявам се цял ден.

Изненадана съм, че помня как се говори.

Смачквам малкото си тефтерче на топка и го пъхвам в стената. Надигам се до седнало положение върху покритите с изтънял плат пружини на матрака, върху който съм принудена да спя. И започвам да чакам. Поклашам се напред-назад и чакам.

Чакам твърде дълго и се унасям в сън.

Отварям очи, а пред мен – две очи, две устни, две уши, две вежди.

Потискам писъка си и импулса си да побягна, вцепеняваш ужас парализира крайниците ми.

– Ти си м-м-м...

– А ти си момиче. – Той вирва едната си вежда. Отдръпва лице от моето. Устните му са разтегнати, но не се усмихва, и ми се иска да заплача, очите ми, отчаяни, потресени, се стрелват към вратата, която съм се мъчила да отворя безброй пъти. Заклучили са ме с момче. Момче.

Божичко.

Искат да ме убият.

Правят го нарочно.

Да ме измъчват, да ме изтезават, да ме държат будна нощем. Ръцете му са татуирани, ръкавите му стигат до лактите. На едната му вежда е имало пиърсинг, който сигурно са махнали. Тъмносини очи тъмнокестеняви коси остро изразена долна челюст здраво жилесто тяло. ~~Очарователен.~~ Опасен. Страховит. Ужасяваш.

Той прихва в смях, а аз се свличам от леглото и се скатавам в ъгъла на стаята.

Той грабва тънката възглавница от леглото, което тикнаха в празната част на помещението същата сутрин и чиито мизерен матрак и протритото одеяло няма да стигнат и за горната част на тялото му. Поглежда към моето легло. Поглежда и към своето.

Съединява ги с една ръка. С крак избутва двете метални рамки към своята част на стаята. Опъва се върху двата матрака, набухва моята възглавница и я пъхва под главата си. Междувременно цялото ми тяло е започнало да трепери.

Прехапвам устна и се мъча да изчезна в тъмния ъгъл.

Той открадна леглото ми одеялото ми възглавницата ми.

Вече имам само пода.

Вече ще имам само пода.

Няма да му се опълча, защото съм твърде вцепенена твърде парализирана твърде напласена.

– Та, значи, ти си... какво? Побъркана? Затова ли си тук?

~~Не съм побъркана.~~

Той се понадига, колкото да ме погледне в лицето. И пак се изсмива.

– Няма да ти направя нищо.

Иска ми се да му повярвам. Не му вярвам.

– Как се казваш? – пита ме той.

~~Не ти влиза в работата. Ти как се казваш?—~~

Чувам как въздъхва подразнено. Чувам как се обръща в леглото си, половината от което някога беше мое. Не мигвам цяла нощ. Седя със свити до брадичката си колене, обгърнала с ръце кльощавото си тяло, а дългата ми кестенява коса е единствената преграда помежду ни.

Няма да заспя.

Не мога да заспя.

Не искам да чувам онези писъци отново.

ВТОРА ГЛАВА

Аромат на дъжд изпълва сутринта.

Стаята е пропита с миризма на мокри камъни, разровена почва, въздухът е влажен като в гората след дъжд. Вдишвам дълбоко и отивам на пръсти до прозореца, за да притисна нос към хладната му повърхност. Усещам как дъхът ми замъглява стъклото. Затварям очи и се заслушвам в кроткото трополене сред вятъра. Дъждовните капки са единственото нещо, което ми напомня, че сърцето на облаците още тупти. Че моето още тупти.

Дъждовните капки винаги са ме карали да се замисля.

Мисля си как непрекъснато падат, сами се препъват, чупят краката си и забравят парашутите си, политайки от небето към неясна съдба. Все едно че някой изпразва джобовете си над земята и като че ли не го е грижа къде ще се поръси съдържанието им, не го е грижа, че дъждовните капки се пръсват при сблъсъка си със земята, разбиват се, ударят ли пода, че хората проклинат деня, в който капките дръзнат да похлопат на вратата им.

Аз съм дъждовна капка.

~~Родителите ми ме изтръскаха от джобовете си и ме оставиха да се изнаря на бетонната площадка.~~

През прозореца виждам, че не сме далеч от планината и определено сме близо до водата... но май в наши дни всичко е близо до водата. Просто не знам от коя страна се намираме. В коя посока сме обърнати. Вдигам присвити очи към ранната сутрешна светлина. Някой отново е взел слънцето и го е забол с игла на небето, само дето всеки ден е малко по-ниско от пре-

дишния. То е като нехаен родител, който те познава само наполовина. Никога не му хрумва, че липсата му променя хората. Че сме много различни в тъмното.

Внезапното раздвижване зад мен ми подсказва, че Съкилийник е буден.

Извъртам се, сякаш отново са ме хванали да крада храна. Случвало ми се е един-единствен път, а родителите ми не ми повярваха, като им казах, че не е за мен. Уверих ги, че просто съм искала да спася уличните котки, живеещи зад ъгъла, ала те не можеха да си представят, че съм достатъчно човечна, че да ми е жал за котка. Изключено. Невъзможно за ~~нещо~~ някого като мен. Но като се замисля, те никога не вярваха на нито една моя думичка. Именно затова съм тук.

Съкилийник ме изучава с поглед.

Снощи заспа с дрехи. Облечен е в тъмносиня тениска и груби бежови панталони, натъпкани във високи черни кубинки.

Аз пък нося излинял памучен плат по крайниците си и румени рози по страните си.

Погледът му проследява силуета ми и бавното движение на очите му кара сърцето ми да запрепуска. Улавям розовите листенца, докато се ронят от бузите ми и се реят надолу покрай тялото ми, обвивайки ме с нещо, което ми напомня липсата на смелост.

Престани да ме гледаш, това искам да кажа.

Престани да ме докосваш с поглед и дръж ръцете си настрани и моля те и моля те и моля те...

– Как се казваш? – Наклонът на главата му разпуква гравитацията надве.

Увисвам безпомощно в мига. Примигвам и сдържам дъха си.

Той помръдва и очите ми се разбиват на хиляди парченца, започват да рикошират из стаята, улавяйки милион кадри; милион откъслечи от времето. Трепкащи картини, избледнели от старост, замръзнали мисли, кръжащи несигурно из мъртвото пространство, вихрушка от спомени, прорязващи душата ми.

~~Напомни ми на човек, когото познавах някога.~~

Едно рязко вдишване, и шокът ме връща в реалността.

~~Дотук е бляновете.~~

– Защо си тук? – питам аз пукнатините в бетонната стена. 14 пукнатини в 4 стени с хиляда нюанса на сивото. Подът, таванът: всичките са направени от едно и също парче камък. Жалките рамки на леглата: сглобени от стари водопроводни тръби. Малкото квадратно прозорче: твърде дебело, за да го разбия. Надеждата ми е изчерпана до последна капка. Очите ми са замъглени и болезнени. Пръстът ми рисува лениво по студения под.

Седя на земята, където мирише на лед, метал и пръст. Съкилийник е седнал по турски срещу мен, кубинките му са прекалено лъскави за това място.

– Боиш се от мен. – Гласът му няма форма.

Пръстите ми могат да се свият в юрук.

– Боя се, че грешиш.

Може и да лъжа, но това не му влиза в работата.

Той изсумтява и звукът отеква в мъртвия въздух помежду ни. Аз не вдигам глава. Не посрещам погледа, който ме пробива като свредел. Вкусвам застоялия, похабен кислород и въздъхвам. В гърлото ми е заседнало нещо познато, нещо, което съм се научила да преглъщам.

Две почуквания на вратата вкарват емоциите ми в релси.

Той скача на крака.

– Няма никого – казвам му. – Това е просто закуската ни. – Изяла съм 264 закуски, а още не знам каква е храната. Мирише отблъскващо на химикали, безформена буца, вечно клоняща към някоя крайност. Един път е прекалено сладка, друг път прекалено солена, но неизменно е отвратителна. В повечето случаи съм твърде изгладняла, за да ми прави впечатление.

Чувам как се поколебава едва за момент, преди да заприсътва към вратата. Плъзва вратичката на малкия процеп и надниква към свят, който вече не съществува.

– *Мамка му!* – Хвърля подноса през отвора и веднага ле-

пва длан върху тениската си. – Мамка му, *мамка му!* – Свива пръсти в стегнат юмрук и стисва челюсти. Изгорил е ръката си. Щях да го предупредя, ако смятах, че ще ме послуша.

– Трябва да изчакаш поне три минути, преди да докоснеш подноса – казвам на стената. Не поглеждам към бледите белези, украсяващи малките ми ръце, към следите от изгаряния, които никой не ме беше научил да избягвам. – Мисля, че го правят нарочно. – Добавям тихо.

– О, значи днес говориш с мен? – Ядосан е. Очите му просветват, преди да извърне поглед, и ми става ясно, че е най-вече засрамен. Все пак е мъжкар. Твърде голям мъжкар, за да допусна глупави грешки пред момиче. И да показва, че го боли.

Свивам устни и отправям поглед през малкото квадратно стъкло, което наричат прозорец. Не са останали много животни, но съм чувала истории за летящи птици. Може би един ден ще зърна някоя с очите си. В наши дни историите са толкова разкрасени, че почти не са за вярване, но не от един човек съм чувала, че е виждал летяща птица през последните няколко години. Затова следя какво се случва отвъд прозореца.

Днес ще видя птица. Ще бъде бяла с корона от златисти шарки върху главата си. И ще лети. Днес ще видя птица. Ще бъде бяла с корона от златисти шарки върху главата си. И ще лети. Днес ще видя...

Ръката му.

Върху мен.

Връхчетата на два пръста докосват облеченото ми рамо за по-малко от секунда и всеки мускул, всяко сухожилие в тялото ми се напруга и сякаш се стяга като възел около гръбнака ми. Стоя съвсем неподвижно. Не помръдвам. Не дишам. Може би, ако изобщо не се раздвижа, чувството ще остане у мен завинаги.

Никой не ме е докосвал от 264 дни.

Понякога си мисля, че самотата ще изригне през кожата ми, и понякога не знам дали истеричните крясъци и плач, и смях ми помагат изобщо. Понякога имам толкова отчайваща нужда

да докосвам да бъда докосвана *да чувствам*, че усещам как ще политна от някоя скала в друга вселена, където никой никога няма да ме открие.

Не ми се струва невъзможно.

Крещя от години, а никой никога не ме е чувал.

– Не си ли гладна? – Гласът му е по-кротък вече, малко тревожен дори.

~~Гладувам от 264 дни.~~

– Не. – Думата напуска устните ми като пресекнало издишание и аз се обръщам, а не бива, но го правя, и той се вира в мен. Изучава ме с поглед. Устните му са едва-едва разделени, отпуснал е ръце до тялото си, примигва объркано.

Нещо ме блъсва в стомаха.

Очите му. Има нещо в очите му.

~~Това не е той не е той не е той не е той не е той не е той.~~

Изгласквам думата от главата си. Затварям вратата. Завъртам ключа докрай.

Чернилката ме поглъща в недрата си.

– Ехо...

Очите ми се отварят внезапно. Като два разбити прозореча изпълват устата ми с натрошено стъкло.

– Какво има? – Гласът му е неуспешен опит за равнодушие, напрегнат опит за апатия.

~~Нищо.~~

Съсредоточавам се в прозрачното квадратче, натрапено между мен и свободата ми. Искам да разруша този бетонен свят, да го запратя в небитието. Искам да съм по-голяма, по-добра, по-силна.

~~Искам да съм бясна-бясна-бясна.~~

Искам да съм птицата, отлетяла надалеч.

– Какво пишеш? – Проговаря отново Съкилийник.

~~Тези думи са повръщано.~~

~~Химикалката в разтрепераната ми ръка е хранопроводът ми.~~

~~Листът хартия е порцелановата тоалетна чиния.~~

– Защо не отговаряш? – Той е твърде близо твърде близо твърде близо.

Никой никога не е твърде близо.

Поемам си рязко дъх и чакам да се отдалечи като всички останали в живота ми. Не откъсвам очи от прозореца и обещанието отвъд него. Обещанието за нещо по-стойностно, по-важно, за причина в костите ми да се наслоява тази лудост, за отговор относно неспособността ми да направя нещо, без да унищожа всичко. Ще видя птица. Ще бъде бяла с корона от златисти шарки върху главата си. И ще лети. Днес ще видя птица. Ще бъде...

– Ехо...

– Не можеш да ме докосваш – проронвам аз. Не му казвам, че всъщност лъжа. Никога няма да му кажа, че може да ме докосва. Искам да му кажа: *Моля те, докосни ме.*

Но когато хората ме докосват, се случват разни неща. Странни неща. Лоши неща.

Мъртвешки неща.

Не си спомням топлотата на ничия прегръдка. Ръцете ме болят от неизбежната ледовитост на уединението. Собствената ми майка не можеше да ме вземе в обятията си. Баща ми не можеше да стопли премръзналите ми ръце. Живея в един празен свят.

Здравей.

Свят.

Ще ме забравиш.

Чук-чук.

Съкилийник скача на крака.

Време е за душ.